

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽk/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 1016200675
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016200675.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudkýň JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Mgr. O. Q., N., zastúpený Advokáskou kanceláriou Perhács s.r.o., v menej ktorej koná JUDr. Zoltán Perhács, PhD., advokát a konateľ, Jelenec 353, Jelenec, IČO: 51 864 983, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-140/2015/OPK zo dňa 17.02.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/158/2019-163 zo dňa 17.10.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/158/2019-163 zo dňa 17.10.2019
z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok („SSP“) zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-140/2015/OPK zo dňa 17.02.2016, ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 255 zo dňa 04.11.2015 (ďalej aj len „personálny rozkaz“), ktorým bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (ďalej aj len „PZ“).

2. Skutková podstata zakladajúca dôvod na jeho prepustenie spočívala v skutočnosti, že sťažovateľ dňa 04.03.2015 v čase výkonu služby v dobe od 18:30 hod. do dňa 05.03.2015 do 06:30 hod. ako člen

hliadky a súčasne vodič cestného vozidla s veliteľom hliadky ppor. Ing. K. F. v čase okolo 20:30 hod. v meste Nové Zámky na židovskom cintoríne iniciovali stretnutie s osobami S. A. a S. D.. Od uvedených osôb spoločne vyžiadali úplatok v sume 2 000 eur za to, že nebudú postupovať v súlade so zákonom vo veci krádeže vlámaním do garáže na Bratislavskej ceste č. 2354 v meste Nové Zámky zo dňa 01.03.2015, o ktorej zistili, že sa jej dopustili S. A. a S. D. spolu s Q. C.. Za účelom prevzatia predmetného úplatku si dohodli stretnutie pri odpočívadle na Dvorskej ceste dňa 04.03.2015 v čase o 24:00 hod. K stretnutiu na dohodnutom mieste došlo až dňa 05.03.2015 v čase o 00:30 hod. Po stretnutí na Dvorskej ceste odviezli S. A. na parkovisko zimného štadióna v Nových Zámkoch, kde ako úplatok od neho prijali finančnú hotovosť vo výške 1 450,- euro a po prijatí úplatku spálili fotografie, o ktorých uviedli, že sú jediným usvedčujúcim dôkazom o ich krádeži. Po spálení fotografií poučili S. A., že ak by bol niektorý z nich predvolaný v tejto trestnej veci na výsluch, nemajú sa priznať ku krádeži, nakoľko už neexistujú žiadne dôkazy. Uvedeným konaním si príslušníci PZ nespĺnili povinnosť vyplývajúcu z ich právomoci, konali v rozpore s § 2 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 171/1993 Zb.“) a súčasne porušili povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko zmarili v tom čase existujúce dôkazy a bránili v získaní ďalších dôkazov a takýmto konaním zabezpečili uvedeným osobám neoprávnený prospech spočívajúci vo vyhnutí sa trestnému stíhaniu a za takéto konanie prijali ako úplatok finančnú hotovosť vo výške 1 450,- euro.

3. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že opätovne preskúmal, a to v intenciách záverov uvedených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/16/2019 zo dňa 25.06.2019, ktorým v tejto veci zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1S/89/2016-86 zo dňa 17.01.2019 a v nadväznosti na námietky sťažovateľa uvedené v žalobe, posudzoval, či orgány verejnej správy vykonali dostatočné dokazovanie a či riadne vyhodnotili dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a či boli dostatočné na vyvodenie záveru o existencii zákonného dôvodu na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

4. Z obsahu personálneho rozkazu krajský súd zistil, že sú v ňom priamo vymenované dôkazy, ktoré zabezpečil žalovaný v konaní vlastnou činnosťou, aké ďalšie písomnosti boli do konania zabezpečené a sú súčasťou spisového materiálu v administratívnom konaní, pričom hlavné vymenoval a zvyšné zahrnul pod označenie „ďalší dokumentačný materiál“. Protiprávne konanie sťažovateľa považoval za preukázané na základe objektívnych dôkazov, čím bola naplnená a skutková podstata v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., v zmysle ktorého bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ z dôvodu, že svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že sťažovateľ nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, neriadil sa zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených a svoje sily nevynaložil na ochranu základných práv a slobôd, keď v rozpore so zákonom zneužíjúc svoje služobné postavenie v súvislosti so svojím služobným zaradením, neoprávnené získal pre seba peňažnú sumu, na ktorú nemal právny nárok.

5. Krajský súd sa ďalej stotožnil s názorom orgánov verejnej správy, ktoré považovali za rozhodujúce dôkazy spočívajúce vo výpovediach dvoch priamych svedkov, ktorí bezprostredne videli protiprávne konanie sťažovateľa a jeho kolegu, kedy išlo o žiadanie a prijímanie úplatku. Jeden z týchto stotožnil deň protiprávneho konania a sťažovateľa a obaja jednoznačne potvrdili číslo služobného motorového vozidla, pričom zistený skutkový stav podporili aj výpovede dvoch nepriamych svedkov. Sťažovateľ nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil skutkový stav vychádzajúci z vyššie uvedených výpovedí, ktorých vzájomnú zhodu resp. bezrozpornosť a hodnovernosť potvrdil aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. BB-4T/12/2017 zo dňa 02.10.2017. Ďalej odmietol tvrdenie, že nezákonnosť personálneho rozkazu, ako aj rozhodnutia žalovaného by mala byť založená na tom, že Špecializovaný trestný súd doplnil dokazovanie o výsluch ďalších svedkov a konštatoval, že v prejednávanej veci boli dané zákonné dôvody na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru policajta v okamihu jeho prepustenia, ktoré neboli a nie sú závislé od výsledku trestného konania, keďže

porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Tieto zákonné dôvody sú dané bez ohľadu na možný, budúci výsledok trestného konania, ktoré nemá vplyv na priebeh personálneho konania a to aj podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou.

6. Záverom krajský súd konštatoval, že sťažovateľov nadriadený v konaní na základe vlastného šetrenia zabezpečil dôkazy v súlade s právnymi predpismi, zákonným spôsobom a pri ich zabezpečovaní a hodnotení vychádzal z ustanovenia § 233 a ustanovenia § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom posúdil všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech sťažovateľa alebo v jeho neprospech (§ 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.). Po vyhodnotení správne konštatoval protiprávne konanie sťažovateľa, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka PZ. Krajský súd bol presvedčený, že dotknuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. a obsahovalo všetky ním vyžadované formálne i obsahové náležitosti, pričom bolo dostatočne odôvodnené a žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v rozklade. Taktiež konštatoval, že v prvostupňovom rozhodnutí bol skutkový stav veci dostatočne zistený, po právnej stránke správne posúdený a rozhodnutie bolo riadne odôvodnené. Za zákonný považoval aj postup v administratívnom konaní.

7. Sťažovateľ v zastúpení advokátom podal včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Namieta, že krajský súd sa nevyjadril k zásadným námietkam smerujúcim k tomu, že správne orgány nevykonali vlastné dokazovanie. Pre meritórne rozhodnutie o prepustení nie je postačujúce aby správne orgány len formálne prebrali zápisnice z trestného konania, ale mali vykonať kontradiktórne výsluchy svedkov. Je presvedčený, že správne orgány vychádzali v podstate výlučne z listinných dôkazov prebratých z trestného konania. Namieta, že uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručené dňa 13.10.2015 a teda nemohol sa reálne a účinne vyjadriť k zápisnici o výsluchu S. A. zo dňa 12.10.2015. V administratívnom konaní rozporuje postup nadriadeného, ktorý podľa neho mal predvolať svedkov a umožniť sťažovateľovi, aby im kládol otázky. V tomto smere tak namieta nedodržanie kontradiktórnosti a súčasne poukazuje na nedodržanie čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dôkazy v administratívnom konaní považuje za neprípustné, nakoľko boli vykonané len v trestnom konaní. Poukázal na to, že osoby vypočuté v trestnom konaní neboli vôbec stíhané za podplácanie a v tomto smere poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Adamčo p. Slovenskej republike. Postup krajského súdu považuje za formalistický a odôvodnenie považuje za nedostatočné, nakoľko sa nezaoberal vyššie uvedenými námietkami.

8. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s rozsudkom krajského súdu a pridržal svojho predchádzajúceho vyjadrenia k žalobe.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

10. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že námietky vo vzťahu k nevykonaniu vlastného dokazovania a nezabezpečenia kontradiktórnych výsluchov sťažovateľ prvý krát zdôraznil až vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaného voči pôvodnému rozsudku krajského súdu č. k. 1S/89/2016-86 zo dňa 17.01.2019, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžk/16/2019 zo dňa 25.06.2019 zrušený a vrátený krajskému súdu na ďalšie konanie.

11. Treba však uviesť, že ani v prípade včasnosti vznesených námietok by tieto neobstáli, keďže zo spisového materiálu a aj napadnutého rozsudku krajského súdu, s ktorým sa kasačný súd v plnej miere

stotožňuje, je zrejme, že sťažovateľov nadriadený v konaní zabezpečil dostatočné dôkazy a to aj z hľadiska ich obsahu a aj rozsahu, v súlade s právnymi predpismi na základe vlastného šetrenia zákonným spôsobom a pri ich zabezpečovaní a hodnotení postupoval tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí, pričom posudzoval všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech sťažovateľa. Za kľúčové považoval výpovede dvoch priamych svedkov podporené výpoveďami dvoch nepriamych svedkov, ktoré v administratívnom konaní vykonal ako listinné dôkazy. K týmto dôkazom, ako aj k celému spisovému materiálu vrátane návrhu na rozhodnutie mal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa, predložiť svoje námietky, pripomienky, prípadne uplatniť svoje návrhy a dôkazy, pričom materiál mu bol predložený až dňa 22.05.2015 (t. j. až 9 dní po tom, ako mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia) a možnosť vyjadriť sa mal do dňa 23.05.2015 do 14:00 hod. V tejto lehote sťažovateľ doručil nadriadenému fotokópiu sťažnosti voči uzneseniu ČVS:SKIS-95/OISZ-V-2015, o ktorej uviedol, že je súčasne jeho vyjadrením vo veci prepúšťacieho konania. Uvedeným vyjadrením sa nadriadený zaoberal, pričom ho však v zmysle úradného záznamu č. ORPZ-NZ-OOP3-359-023/2013 zo dňa 23.10.2015 vyhodnotil ako irelevantné vzhľadom na skutočnosť, že sa viaže k trestnému konaniu a predmetom prejednávanej veci bolo konanie vo veciach služobného pomeru.

12. Nemožno sa stotožniť ani s námietkou sťažovateľa, že by postup krajského súdu bol len formalistický, keďže v napadnutom rozsudku sa zaoberal všetkými relevantnými námietkami, aj s prihliadnutím na závery spomínaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/16/2019 in concreto posudzoval, či orgány verejnej správy vykonalí dostatočné dokazovanie a či riadne vyhodnotili dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a či boli dostatočné na vyvodenie záveru o existencii zákonného dôvodu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. S predmetnými námietkami sa dostatočne vysporiadal, racionálne odôvodnil svoje úvahy, vyvodil správne právne závery, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci.

13. Pokiaľ ide o sťažovateľove námietky neprípustnosti dôkazov v administratívnom konaní, keďže boli vykonané v trestnom konaní a, že osoby vypočuté v trestnom konaní neboli vôbec stíhané za podplácanie kasačný súd poukazuje na odôvodnenie svojho rozsudku sp. zn. 3Sžk/16/2019, v ktorom dostatočne ozrejmil, že v správnom konaní o prepustenie služobného pomeru policajta, ktorý porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície možno použiť ako listinné dôkazy tiež výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu pre trestný čin, prípadne oslobodeniu spod obžaloby.

14. Kasačný súd zistil, že najvyšší súd v trestnom konaní uznesením sp. zn. 2 To 1/2018 zo dňa 26.02.2019 odvolanie Mgr. O. Q. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 2. októbra 2017 sp. zn. BB-4T/12/2017 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

15. Prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. nie je disciplinárnym opatrením v zmysle § 53 zákona č. 73/1998 Z. z. Nevzniká tu konflikt zo zásadou ne bis in idem. To umožňuje, aby konania prebiehali na sebe nezávisle a dôkazy z trestného konania mohli byť použité aj v administratívnom konaní.

16. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

17. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.